

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/876/2015
Identifikačné číslo spisu:	4314203709
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4314203709.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne Lawyer Partners a. s., so sídlom v Bratislave, Prievozská 37, IČO: 35 944 471, proti žalovaným 1/ I. J., bývajúcemu v E., G. L. W. XX, 2/ I. G., bývajúcemu v P. B., Y. XX, 3/ G. P., bývajúcemu v V., V. XX, 4/ B. E., bývajúcemu v B., X.. L. XX, 5/ P. N., bývajúcemu v W. D., W. D. XXX, 6/ V. B., bývajúcemu v J., J. XXX, o zaplatenie peňažných súm, vedených na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7Ro/185/2014, 14Ro/103/2014, 11Ro/219/2014, 11Ro/199/2014, 9Ro/220/2014, 9Ro/251/2014, o dovolaniach žalobkyne proti uzneseniam Krajského súdu v Nitre z 21. augusta 2015 sp. zn. 5Co/611/2015, z 30. septembra 2015 sp. zn. 25Co/429/2015, z 29. mája 2015 sp. zn. 5Co/437/2015, z 31. júla 2015 sp. zn. 5Co/460/2015, z 29. mája 2015 sp. zn. 5Co/419/2015 a z 21. augusta 2015 sp. zn. 5Co/617/2015, takto

rozhodol:

Veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 6 Cdo 866/2015, 6 Cdo 872/2015, 6 Cdo 874/2015, 6 Cdo 876/2015, 6 Cdo 878/2015 a 6 Cdo 880/2015 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. 6 Cdo 866/2015.

Dovolania odmieta.

Žalovaným nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „prvoinštančný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) uzneseniami z 18. septembra 2014 č. k. 7Ro/185/2014-11, z 10. septembra 2014 č. k. 14Ro/103/2014-11, z 18. septembra 2014 č. k. 11Ro/219/2014-12, z 18. septembra 2014 č. k. 11Ro/199/2014-11, z 12. septembra 2014 č. k. 9Ro/220/2014-11 a z 12. septembra 2014 č. k. 9Ro/251/2014-11 zastavil jednotlivé konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za žalobu (§ 10 ods. 1 zákona SNR č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov - ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“). O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Proti týmto uzneseniam podala žalobkyňa odvolania. Uviedla, že v týchto veciach podala žaloby už v roku 2006 v elektronickej podobe, ktoré podania prvoinštančný súd odmietol prijať. Ústavný súd

Slovenskej republiky už v obdobných prípadoch označil uvedený postup za protiústavný a vyslovil, že právne účinky týchto žalôb zostávajú zachované ku dňu ich podania. Súd prvej inštancie ale v daných prípadoch tak nepostupoval a konania zastavil, hoci pre to neboli splnené podmienky, nakoľko poplatok bol splatný už v roku 2006 a lehota na jeho vyrubenie uplynula posledným dňom roku 2009. Súd prvej inštancie preto tieto veci posúdil nesprávne, v rozpore s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) v záhlaví označenými uzneseniami napadnuté uznesenia potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd sa nestotožnil s argumentom žalobkyne, podľa ktorého jej prvoinstančný súd vyrubil súdny poplatok v rozpore s ustanovením § 13 zákona o súdnych poplatkoch, keď nesprávne posúdil právne účinky ňou podaných návrhov. Uviedol, že pre súd prvej inštancie neexistuje príkaz vyplývajúci z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky konať vo veciach podaní žalobkyne podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku so zachovaním ich právnych účinkov tak, ako keby boli podané v roku 2006, pretože Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo 6. júna 2007 sp. zn. II. ÚS 138/07 odmietol sťažnosť žalobkyne ako oneskorene podanú. Dospel k záveru, že bolo povinnosťou žalobkyne preukázať, že jej podania doručené prvoinstančnému súdu 17. februára 2014 sú totožné s podaniami doručenými tomuto súdu 31. marca 2006. Túto povinnosť však žalobkyňa nesplnila. Súd prvej inštancie postupoval preto správne, keď podania žalobkyne doručené súdu 17. februára 2014 zapísal ako nové návrhy na začatie konania a neakceptoval tvrdenie žalobkyne o nemožnosti vyrubiť súdny poplatok pre uplynutie lehoty uvedenej v § 13 zákona o súdnych poplatkoch. Dospel k správne mu úsudku, podľa ktorého podaním návrhov došlých na súd 17. februára 2014 vznikla žalobkyni poplatková povinnosť a správne konania pre nesplnenie si tejto povinnosti zastavil.

4. Proti uzneseniam odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolania. Žiadala zrušiť uznesenia odvolacieho aj prvoinstančného súdu a vrátiť veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala odňatie možnosti konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo v čase, kedy ju súd vyzýval na zaplatenie súdneho poplatku, ho už nebolo možné podľa § 13 zákona o súdnych poplatkoch vyrubiť. Nebol teda daný zákonný dôvod na takýto postup súdu a následne nebol ani dôvod na zastavenie konania. Naďalej trvala na svojom tvrdení, že podania, ktoré boli súdu prvej inštancie doručené 17. februára 2014, nie sú žiadnymi novými návrhmi na začatie konania, ale že ide o písomné vyhotovenia tých podaní, ktoré boli prvoinstančnému súdu doručené v roku 2006. V tejto súvislosti poukázala na to, že prvoinstančný aj odvolací súd na jednej strane popierajú totožnosť oboch podaní (z roku 2014 a 2006), na druhej strane akceptujú plnú moc majúcu časovú a vecnú väzbu na podanie z roku 2006. Nesúhlasila so záverom konajúcich súdov, že je jej povinnosťou preukazovať, že podania z roku 2014 sú totožné s tými, ktoré boli podané v roku 2006. Nemožno totiž od nej žiadať splnenie tých povinností, ktoré by nemala, keby súd prvej inštancie jej práva neporušil. Práve naopak, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie prijať také opatrenia, aby v prípade potreby vedel posúdiť, ktoré návrhy odmietol prijať (napríklad zapísať si úradným záznamom identifikačné údaje o DVD nosiči).

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Najvyšší súd Slovenskej republiky, prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 C. s. p. (podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolania v tejto veci boli podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky ich prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolaní, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 C. s. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.), a princípu ústavného konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 C. s. p.).

6. Podľa § 166 ods. 1 prvej vety C. s. p. v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

7. S prihliadnutím na totožnosť predmetu konania, totožnosť v osobe dovolateľky a skutkovú i právnu súvislosť obsahu dovolaní vo veciach vedených pod sp. zn. 6 Cdo 866/2015, 6 Cdo 872/2015, 6 Cdo 874/2015, 6 Cdo 876/2015, 6 Cdo 878/2015 a 6 Cdo 880/2015 rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), aplikujúc ustanovenie vyššie citovaného § 166 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 438 ods. 1 C. s. p. tak, že predmetné veci spojil do jedného spoločného konania vedeného ďalej pod sp. zn. 6 Cdo 866/2015.

8. Najvyšší súd ako súd, ktorého funkčná príslušnosť na prejednanie dovolania a rozhodnutie o ňom ostala zachovaná aj po nadobudnutí účinnosti nových kódexov civilného procesného práva (v tejto súv. por. tiež § 10a ods. 1 O. s. p., § 35 C. s. p. aj nedostatok osobitnej úpravy v Civilnom mimosporovom poriadku, teda v zákone č. 161/2015 Z. z.), po zistení, že dovolania boli podané včas naň oprávnenou osobou, sa zaoberal prípustnosťou dovolaní a dospel k záveru, že ich treba pre neprípustnosť odmietnuť.

9. V prejednávaných veciach ide o dovolania podané v obdobných veciach, aké už boli v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skorších dovolaní tej istej žalobkyne - vid' napr. konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Cdo 294/2013, 3 Cdo 331/2013, 3 Cdo 335/2013, 3 Cdo 336/2013, 3 Cdo 338/2013, 3 Cdo 340/2013, 3 Cdo 341/2013, 3 Cdo 350/2013, 3 Cdo 355/2013, 4 Cdo 79/2014, 5 Cdo 416/2013, 5 Cdo 434/2013, 6 Cdo 38/2014, 7 Cdo 60/2014 alebo 8 Cdo 98/2014. Najvyšší súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

10. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolania žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné odmietol.

11. V dovolacom konaní úspešným žalovaným najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo im žiadne trovy nevznikli.

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.